

မိုးစေ့

(ပရလောကဝတ္ထု) ရေးသားသည့်
လှေကားထောင့်လေးမှာရှိတယ်
နှင့် ဝတ္ထုတိုများ

"တဲ အောက်က ဘယ်သူလဲ"

မြန်မာနိုင်ငံ အရှေ့ဘက်အပိုင်း တစ်ခုလုံးကို တြိဂံပုံစံ အနေအထား နဲ့ အရှေ့၊ မြောက်၊ တောင် ဆိုပြီး နေရာယူထားတဲ့ ပြည်နယ်လို့ ဆိုလိုက်တာနဲ့ ရှမ်းပြည်နယ်ကို လူတိုင်း ပြေးမြင်မိကြမှာ ပါ။

မြန်မာပြည်ကြီး တစ်ခုလုံး အနေအထားနဲ့ ဆိုရင် မြန်မာပြည်ရဲ့ လေးပုံပုံ တစ်ပုံသာသာလောက်က ရှမ်းပြည်ဖြစ်နေပြီး ... ပြည်နယ်တွေထဲမှာ လည်း အကြီးဆုံး ပြည်နယ်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။ အရေးအပါဆုံးသော သံလွင်မြစ်ကြီးကလည်း ရှမ်းပြည်နယ်ကြီး တစ်ခုလုံးကို အရှေ့ကနေ အနောက်တိုင်အောင် လှလှပပလေး ရစ်သိုင်း စီးဆင်းလျက်ရှိတယ်။ သံလွင်မြစ်ကြီးကို ရှမ်းအခေါ်အရ "နမ့်ခန်းမြစ်"လို့ မှတ်သားရပါတယ်။

အခု အဖြစ်အပျက် ဇာတ်လမ်းလေးရဲ့ ဇာတ်ချက်မြှုပ် နေရာလေးက ရှမ်းပြည်နယ်ရဲ့ မြို့ကြီးတစ်မြို့မှာ ရှိတဲ့ အစွန်အဖျား ရွာငယ်ကလေးတစ်ခုမှာ အစပြုခဲ့တယ်လို့ ဆိုရပါမယ်။ အဲဒီ ရွာငယ်လေးမှာ နေထိုင်ကြတဲ့ စိုင်းခွန်ဆိုတဲ့ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် ကောင်လေး ကိုယ်တိုင် ကြုံခဲ့ရတဲ့ ကြောက်မက်ဖွယ် သဘာဝလွန် ဖြစ်ရပ်လေး တစ်ခုလို့ ပြောရင် ပိုမှန်ပါလိမ့်မယ်။

စိုင်းခွန်တို့ ရွာမှာ တောင်ယာစပါး စိုက်ပျိုးတာကို ဦးစားပေး လုပ်ကိုင်ကြတယ်။ ရွာကလေးက တောင်ပေါ်မှာ ဖြစ်နေတဲ့ အတွက်၊ စိုက်ပျိုးရေး လုပ်ကိုင်မယ့်နေရာ တောင်ကုန်း ဆင်ခြေလျှောမှာ ရှိတဲ့ သစ်တွေ၊ ဝါးတွေကို ခုတ်ထွင် ရှင်းလင်း မီးရှို့ပြီး စိုက်ပျိုးတဲ့ နည်းလေးပါပဲ။ ပထမဆုံး စပြီး စိုက်ပျိုးတဲ့ နှစ်မှာ စပါး အထွက် ကောင်းသလောက် နောက်နှစ်တွေမှာ မြေဩဇာတွေ ကုန်ခန်း ခြောက်ကုန်ပြီး စပါး အထွက်နည်းလာ တတ်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် နေရာကို ပြောင်းပြောင်းပြီး စိုက်ပျိုးလုပ်ကိုင်ကြရတယ်။ ဒီနည်းက ရွှေ့ပြောင်း တောင်ယာ စိုက်စပါး စိုက်ပျိုးနည်းရဲ့ အခြေခံ အချက်တွေပဲ ...။

ရွှေ့ပြောင်း တောင်ယာ စနစ်ကြောင့် တောတွေ ပြုန်းနိုင်သလို၊ တောင်ကတုံးတွေလည်း ပိုများ လာစေပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ပညာရှင်တွေက သဘာဝ ပတ်ဝန်းကျင် ထိခိုက်စေတဲ့ အတွက် ရွှေ့ပြောင်း တောင်ယာ စနစ်ကို အားမပေးကြပါဘူး။ နောက်ပိုင်းမှာ အခြားနည်းလမ်း အသစ်တွေနဲ့ အသုံးပြုလာ ကြပြီးတော့ အဆင်ပြေခဲ့ကြတယ်။

စိုင်းခွန် မိသားစုကလည်း အခြားရွာသားတွေ နည်းတူ စိုက်ပျိုးရေးကို အားစိုက် လုပ်ကြသူတွေပေါ့။ ရာသီဥတုကလည်း နွေအကုန် မိုးဦးထဲ ရောက်တော့မှာ ဆိုတော့ သူတို့ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ခြံမြေလေးကို ရှင်းလင်းတဲ့ အခါ အချိန်ယူ ရှင်းလင်းရမှာ မို့ ခြံရှင်းလိုက် ရွာပြန်လိုက် လုပ်မနေတော့ပဲ ခြံစောင့်တဲငယ်လေး တစ်ခု လုပ်ဖို့ စိတ်ကူး ရှိကြတယ်။ စိတ်ကူးအတိုင်း သစ်ဝါးပေါတဲ့ ရှမ်းပြည်ဆိုတော့ ထုံးစံအတိုင်း ရွာနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရှိတဲ့ စိမ်းစိမ်းစိုစို တောအုပ်ကြီးထဲမှာ လိုအပ်တဲ့ သစ်ဝါး ခုတ်ဖို့ အတွက် စိုင်းခွန်နဲ့ အတူ စိုင်းခွန်ရဲ့ အဖေ ဖြစ်သူရယ်၊ ဦးလေးတော်သူရယ်၊ အစ်ကိုဝမ်းကွဲ တော်သူရယ်၊ ပေါင်း လေးယောက်သား သစ်ခုတ်ဓား တစ်ချောင်းစီကိုင်ပြီး နံနက်ခင်းစောစော... စိုင်းခွန်ဦးလေးရဲ့

နွားလှည်းလေးနဲ့ တောထဲ တောင်ထဲ ဝင်ခဲ့ကြတယ်။

မိုးဦးကာလလေး ဆိုတော့ သိတဲ့ အတိုင်းပဲ ရှမ်းတောင်တန်းကြီးတွေက အုံ့အုံ့မှိုင်းမှိုင်း မြူတွေဆိုင်းလို့ လွမ်းစရာ ကောင်းလောက်အောင် ဖြစ်နေတာပေါ့။ တောထဲမှာ ဆိုလည်း တောရနံ့သင်းတဲ့ ဖြူဖြူစင်စင် တောစံပယ် ပွင့်ကလေးတွေက နံနက်ခင်းရဲ့ အဖွင့်ကို အလှနဲ့ ရနံ့နဲ့ ကြိုဆို နေကြသလိုပါပဲ။ ကျေးငှက်ကလေးတွေ တကျီကျီ လုပ်နေတာကအစ အလွမ်းဓာတ်ခံရှိတဲ့ စိုင်းခွန် အတွက် ရွာမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ အသည်းဦးပန်းလေးကို လွမ်းနေရပြီပေါ့လေ...။

စိုင်းခွန်ရဲ့ ဦးလေး ကလည်း တစ်လမ်းလုံး လှည်းမောင်းရင်း အလွမ်းသီချင်းတွေ ဆိုလာလိုက်တာ သူတို့ လူစု မောလို့ မောမှန်းကို မသိလောက်တဲ့ အထိပါပဲလေ...။

"တောင်တောရယ်သာ သာပါပေါ့ ... ချစ်တဲ့ သူ ခင်ပျိုမေကိုပ... လွမ်းမိပါသေးလေး..."

သီချင်းလေးအတိုင်း အားလုံး စီးမြောနေတုန်းမှာ ပဲ ... လှည်းဘီးက လမ်းကြမ်းပေါ်မှာ ရှိတဲ့ ကျောက်ခဲကြီးကြီး တစ်ခုပေါ် တက်မိမိပြီး ပြန်အကျမှာ "ဒုန်း" ခနဲ အရှိန်နဲ့ ကျပြီး လူတွေကလည်း လေပေါ် မြောက်တက်ပြီး အရှိန်နဲ့ ပြန်ပြုတ်ကျတော့ တင်ပါးရိုးတွေလည်း အတော်လေး အစိမ့်သွားကြတယ်။

"အောင်မြတ်လေး... ဗျာ... ဆရာသမားရယ် ဖြည်းဖြည်း လုပ်ပါဟ..."

"

"ဟဲဟဲ ကျုပ်လည်း သီချင်းကို ခံစားပြီး ဆိုနေတာနဲ့ ကျောက်တုံးကြီး မရှောင်လိုက်မိဘူး..."

စိုင်းခွန်ရဲ့ ဦးလေး ဖြစ်သူက အားလုံးကို ရယ်ဖြဖြနဲ့ သူ့အမှားပါဆိုပြီး ပြန်တောင်းပန် ပြန်တယ်။

ဒီလိုနဲ့ တအိအိနဲ့ မောင်းလာ လိုက်တာ ...

တောထဲ တောင်ထဲကို ညနေ လေးနာရီလောက်မှ ရောက်ခဲ့ကြတယ် ၊ လှည်းစီးနေတုန်းက လမ်းတွေက အရမ်းကောင်းလို့ လူတွေအားလုံး ဆန်ကောထဲမှာ ဂေါ်လီလိုမို့ ခံထားရတဲ့ အတိုင်း ကွေးကောက် ညည်းညူ နေကြတယ်၊ တောထဲ ရောက်တော့... ဒီနေ့ညတစ်ည နားကြမယ် ... မနက်ကျမှ စောစောလေးထပြီး သစ်ဝါး ခုတ်ကြရအောင် ဆိုပြီး သူတို့ လူစု အနီးအနားက တဲလေးတစ်ခုမှာ တစ်ည တည်းဖြစ်ကြတယ်။

ရောင်နီဦးရဲ့ အလင်းရောင်နဲ့ ဖွင့်ဟတဲ့ နံနက်ခင်း အသစ်တစ်ခုကို ရောက်တော့ စိုင်းခွန်တို့ အဖွဲ့လည်း နိုးထ လာကြပြီးတော့ ... သစ်၊ ဝါး ခုတ်မယ့်သူကခုတ်၊ သစ်၊ ဝါး ထမ်းမယ့်သူက ထမ်းဆိုပြီး တာဝန်ခွဲပြီး တာနဲ့ တောင်ပေါ်ကိုခြေလျင် တက်ခဲ့ကြတယ်၊ သစ်တွေ ဝါးတွေ လိုသလောက်ကို ခုတ်တဲ့ သူက ခုတ်လိုက် ... ထမ်းတဲ့ သူတွေကလည်း တစ်ခေါက်ပြီး တစ်ခေါက် နိုင်သလောက် ထမ်းပြီး တောင် အတက်အဆင်း လုပ်ရင်း လှည်းဆီကို ပြန်ပြန် ထားကြတာပေါ့... အဲဒီလိုနဲ့ ကြာလာတော့ လှည်းကြီး တစ်စီးလုံးနီးပါး ပြည့်သွားပါလေရော။

အချိန်ကား ပုပ်သိုးနေသည့် ညတစ်ညအား အမင်္ဂလာစကား ဆိုနေဟန်ရှိသည့် ညနေခင်းအချိန်။

"မှောင်လည်း မှောင်တော့မယ်ဝေ...၊ မိုးလည်း ရွာတော့မယ်... သစ်၊ ဝါးတွေလည်း လုံလောက်ပြီ ဆိုတော့ ငါတို့ တွေ ပြန်ကြရအောင်"

စိုင်းခွန်ရဲ့ အဖေ စကားကြောင့် အားလုံး ပစ္စည်းတွေသိမ်းပြီး လှည်းဆီကို ပြန်လာခဲ့ကြတယ်၊ လှည်းနဲ့ သစ်၊ ဝါးတွေနဲ့ ၊ လူဝိတ်နဲ့ ဆိုတော့

နွားနှစ်ကောင်က အလာတုန်းကလောက် ခရီးမပေါက် ဖြစ်နေတာကို၊
မိုးက ရုတ်တရက် သဲကြီးမဲကြီး ရွာချလိုက်ပြီး အားပေး အားမြှောက် ပြု
လိုက်သလိုပဲ။

"ဝုန်း...ဂျိမ်း..."

မှောင်ရီပျိုးစ ရှိနေရာက မိုးသဲကြီးမဲကြီးရွာတဲ့ အရှိန်နဲ့ ပဲ ပိတ်ဝန်း
ကျင် တစ်ခုလုံး အမိုက်မှောင်အတိ ဖြစ်သွားခဲ့တယ် ...၊ လျှပ်စီး တစ်ချ
က် တစ်ချက် ဝင်းသွားတဲ့ အခါမှ ရှေ့ကို မြင်နိုင်တဲ့ အခြေအနေ
ဖြစ်သွားခဲ့ပြီလေ။

အလာတုန်းက ဖြတ်ခဲ့တဲ့ ချောင်းငယ်လေး တစ်ခုက လာတဲ့ အချိန်
တုန်းက မသိသာပေမဲ့ အခုမိုးက သဲကြီးမဲကြီးလည်း ရွာ၊ ပတ်ဝန်းကျင်
ကလည်း မှောင်၊ ချောင်းရေစီးကလည်း သန်၊ သွားနေရတာကလည်း
ရွာဘက် တောင်တက်လမ်းကြီး ဖြစ်နေတော့ သူတို့ လူစု
အခက်တွေ့သွား ကြတယ်။ လှည်းဘီးတွေကလည်း ချော်ပြီး တက်မရ
ဖြစ်နေတယ်၊ ပစ္စည်း အလေးချိန်ကလည်း ရှိနေသေးတာကို... နွားတွေ
ကလည်း အားစိုက်ရုန်းကြ ရှာပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ တောင်တက်လမ်းက တော်တော် ဆိုးဆိုးဝါးဝါးကို ချော်နေ
တဲ့ အတွက် ကြုံရာမရ ဖြစ်နေရတယ်။

ရှေ့ဆုံးကနေ စိုင်းခွန်ရဲ့ အဖေက နွားတွေကို ရိုက်လိုက် နှက်လိုက်နဲ့
လုပ် ... နွားတွေရဲ့ နဖားကြိုးကို အတင်းဆွဲပြီး ရုန်းခိုင်း၊ နောက်က စိုင်း
ခွန်တို့ သုံးယောက်ကလည်း လှည်းကို အနောက်ကနေ တွန်းရင်း နွား
တွေကို ခြောက်လှန့် ကြိမ်းမောင်းတာတွေ လုပ်တာပေါ့။

"တောက်... ဟဲ ... ဪ ... ဒီနွား... ငါလုပ်လိုက်ရ... တောက်"

"ရုန်းစမ်းပါ ဖေ့သားကြီးတို့ ရ... တောက်... ဟဲ့"

ဘယ်လောက်လုပ်လုပ် နွားက ရှေ့ကို မရောက်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်
... အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ ချောင်းထဲကနေ အသံဩဩကြီး တစ်သံ ကြားလိုက်
ရတယ်...။

"ဝါးနဲ့ သစ်တွေကို မချပဲ နွားက ဘယ်လို တက်နိုင်မတုန်း" တဲ့ လေ..
..။

ရုတ်တရက် ဆိုတော့ စိုင်းခွန်တို့ တွေလည်း ကြောင်သွားကြတယ်...
ဒီလိုအချိန်ကြီး ဘယ်သူများ လဲ ဘယ်က လှမ်းပြောနေတာလည်း ဆိုပြီး
လိုက်ရှာတော့လည်း ဘာမှ မတွေ့ဘူး... အသံကတော့ ချောင်းထဲက ထွက်လာတာ အမှန်ပဲ ...။

"အဖေ... အသံကြားလား"

"အေး... ကြားတယ်"

"ဦးလေးရော ကြားလိုက်လား"

"အေး... ကြားလိုက်တယ်ကွ"

"ယောက်ဖကြီး မင်းရော..."

"ငါလည်း ကြားလိုက်တယ်..."

အစက စိုင်းခွန် သူတစ်ယောက်တည်း ကြားလိုက်တယ် မှတ်နေတာ
အခုလိုက်မေးမှ အကုန်လုံး သူ့လို ကြားလိုက်ကြမှန်း သိလိုက်တော့ ပိုအံ့
ဩသွားတယ်... ဒါဆို အသံဩဩကြီးနဲ့ လှမ်းပြောတဲ့ အသံပိုင်ရှင်က ဘယ်သူလဲ...။

လေးယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ပြန်ကြည့်

ကြားလိုက်ရတဲ့ အသံကလည်း ပုံမှန်လူတစ်ယောက် စကားသံမဟုတ်၊ သူတို့ စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုဆိုတာ အသေအချာ သိလိုက်ရတော့ ကြောက်ရွံ့စိတ်က အနိုင်ရသွားပြီလေ...။ စိုင်းခွန် ဆိုရင် မိုးထဲမှာ တင် ကြောက်လန့် ရှူရှူးတွေ ထွက်ကျကုန်တာ မိုးရေနဲ့ ရှူရှူးတွေရောလို့ ၊ ပတ်ပတ်လည်မှာ လည်း အော်မကြား ခေါ်မကြား မှောင်မည်း နေတာပဲလေ၊ လူဆိုလို့ သူတို့ လေးယောက်တည်း ဒါတောင် လေးယောက်မို့လို့ တစ်ယောက်တည်းသူဆိုရင် မတွေ့ဝံ့စရာပဲ။ တစ်ချိန်တည်းမှာ စိုင်းခွန်ရဲ့ အဖေက-

"ငါ့သား ငါတို့ လှည်းပေါ်က သစ်တွေ၊ ဝါးတွေ တစ်ဝက်လောက် ချထားခဲ့ရအောင်၊ နံနက်လင်းမှ ပြန်လာယူကြ တာပေါ့ကွာ" ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ လှည်းပေါ်က သစ်တွေဝါးတွေကို ထမ်းပြီး လမ်းဘေးနေရာလေးမှာ ပုံထားလိုက်ကြ ပါလေရော။

အဲဒီလိုလည်း ချပြီးရော နွားလှည်းက လူကူတွန်းစရာ၊ နဖူးကြိုးဆွဲစရာ လုံးဝမလိုပဲ သူ့ဟာနဲ့ သူ ချောချောချူချူကို တက်နိုင်သွားကြတယ်။

အဲဒီကျမှ စိုင်းခွန်ရဲ့ အဖေက

"ရှေ့နားမှာ တဲတစ်လုံး ရှိတယ်ကွ ငါတို့ တစ်ထောက်နားမှ ဖြစ်မယ် မိုးလည်း အရမ်း သည်းနေတယ် ... နံနက်လင်းမှ ကျန်နေတဲ့ သစ်ဝါးတွေကို ပြန်သယ်ရမယ်"

ဆိုတော့ အားလုံးက တညီတညွတ်တည်း သဘောတူလိုက်ပြီး တဲကလေးဆီကို လှည်းမောင်း သွားလိုက်ကြတယ်၊ တဲနားရောက်တော့ တဲလေးအထဲမှာ လူရှိမရှိ သိရအောင် အသံပြု ခေါ်ကြည့်ကြတယ်။

"ဗျို့ နောက်ကြီးရေ... အထဲမှာ လူရှိလားဝေ..."

"..."

တဲအထဲကနေ ဘာအသံမှ ပြန်မကြားရတော့ စိုင်းခွန်တို့ လည်း တဲအထဲ ဝင်လိုက်ကြတယ်။ အမှန်ပဲ တဲလေးက လူမနေတာ ကြာနေတဲ့ ပုံစံလေး၊ အဲဒါနဲ့ သူတို့ လေးယောက်သား စိတ်ချလက်ချ တဲလေးထဲ နေရာယူလိုက်ကြတယ်။ တဲအပြင်က နွားတွေကိုလည်း လည်းကနေ ဖြုတ်ပြီး တဲအောက်ခြေ တိုင်လေးမှ ကြိုးချည် လိုက်ကြတယ်။ အဲဒီအချိန်ထိကို ချောင်းနားက အသံကြီးကြောင့် စိုင်းခွန် ကြောက်နူးက တုန်နေတုန်း...၊ မိုးကလည်း သည်းနေရာက မိုးဖွဲလေးတွေပဲ ရွာပြီး တဖြည်းဖြည်း လုံးဝ တိတ်သွားပါလေရော၊ မိုးတိတ်သွားတော့ စိုင်းခွန်တို့ လည်း တဲလေးရှေ့မှာ ထင်းတွေနဲ့ တစ်ညလုံး ခံလောက်မယ့် မီးပုံလေး တစ်ခုကိုဖိုပြီး မီးအရှိန်လေးနဲ့ နွေးနွေးလေး ထင်းတုံးတွေကို ခေါင်းအုံးလုပ်ရင်း ကွေးလိုက်ကြတယ်။

ညသန်းခေါင် အချိန်လောက် ရောက်တော့ တဲအောက်ခြေက နွားတွေ တရှူးရှူးနဲ့ ချည်ထားတဲ့ ကြိုးတွေကို အတင်းရုန်းကန်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတဲ့ ခွာသံတွေကြားတော့ စိုင်းခွန်တို့ အဖေက အရင်နိုးသွားပြီး နွားသူခိုးတွေလား လူဆိုး ဓားပြလား သိရအောင် သစ်ခုတ်ဓားကို ကိုင်ပြီး တဲအောက်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း အော်မေးလိုက်တယ်...

"တဲအောက်က ဘယ်သူလဲ ကွ"

စိုင်းခွန်ရဲ့ အဖေ အော်လိုက်တော့ ကျန်တဲ့ သူတွေလည်း ကမူးရှူးထိုး ထလာကြပြီး အန္တရာယ်ကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ရရာ လက်နက်တွေနဲ့ အသင့်ပြင်ထား ကြတယ် ...၊ စိုင်းခွန်ရဲ့ အဖေ မေးလိုက်တာကိုလည်း တဲအောက်က ပြန်ဖြေတဲ့ အသံ မကြားရ...။

မထူးပါဘူးဆိုပြီး စိုင်းခွန်ရဲ့ အဖေက နောက်တစ်ခါ ထပ်မေးလိုက် ပြန်တယ်။

"တဲအောက်က ဘယ်သူလဲလို့ ငါ မေးနေတယ်လေ"

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ စိတ်မရှည်တော့ပဲ တဲအောက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိ တော့...

တဲအောက်က မီးပုံဘေးမှာ လူပုံစံ မည်းမည်းကောင်ကြီး တစ်ကောင် ခေါင်းကြီးငုံ့ပြီး သူ့ဘေးနားက အသင့်ပါလာတဲ့ ပလိုင်းထဲကနေ ဖား အရှင်တွေကို လက်ကြီးနဲ့ နှိုက်နှိုက်ပြီး သူ့ပါးစပ်ထဲကို ဖားအရှင်တွေ တစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင် ပစ်ထည့်ပြီး ဝါးစာနေတာကို တွေ့လိုက်ရ တယ်။ အဲဒါကိုမြင်တော့ စိုင်းခွန်ရဲ့ အဖေလည်း တော်တော်လေး ခေါင်း နပန်း ကြီးသွားပေမဲ့ ညဘက်မှောင်လို့ အမြင်မှောက်တာပါလေ ဆိုပြီး သူ့ဘာသာသူ အားပေးရင်း နောက်တစ်ခါ ထပ်မေးလိုက်ပြန်တယ်။

"ဟေ့လူ ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ" လို့ မေးလိုက် တော့လည်း ဟိုလူကြီးက ပြန်မဖြေဘူး... သူလုပ်မြဲအတိုင်း လုပ်နေပြန် တယ်။ အဲဒါနဲ့ စိုင်းခွန်တို့ ကလည်း -

"အဖေ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်သူ့ကို မေးနေတာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ" ဆိုပြီး ဝိုင်းမေးတော့ အဖေလုပ်သူက လက်ညှိုးထိုးပြတယ် ...၊ ဒီတော့ စိုင်းခွန်ရဲ့ ဦးလေးက တစ်ခါ တဲပေါ်ကနေ အော်မေးပါလေရော ...

"တဲအောက်က ဘယ်သူလဲ ဟေ့"

တစ်ဖက်က ဘာမှ ကို ပြန်မပြောဘူး၊ အဖက်မလုပ်သလိုနဲ့ ...၊

စိုင်းခွန်တို့ လေးယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ပြီး စိုင်းခွန်က ဆင်းကြည့်မယ် ဆိုပြီး ပြောတော့ ဘယ်သူမှ

မဆင်းရဲဘူးဆိုပြီး ပြန်ပြောကြရော၊ အဲဒါနဲ့ စိုင်းခွန်လည်း မထူးပါဘူး
လေ... အပေါ်ကနေပဲ ရအောင် မေးရမှာ ပေါ့ ဆိုပြီး ကြောက်ကြောက်နဲ့
အော်မေးလိုက်ပြန်တယ် ...။

"တ... တ... တဲ အောက်က ဘယ်သူလဲ..."

ဒီတစ်ခါ သူတို့ မေးနေတဲ့ မီးပုံဘေးနားက သူက နည်းနည်း လှုပ်
လာတယ်၊ ပြီးတော့ စိုင်းခွန်တို့ ဘက်ခြမ်း တဲဘက်ကို မျက်နှာလှည့်ပြီး
ပြန်ဖြေတယ်။

သူပုံစံက ခဏခဏ မေးနေလို့ စိတ်မရှည်တော့တဲ့ ပုံစံကြီးနဲ့ ...

"အေး...ငါ ဖားတွေကို မီးဖုတ်ပြီး စားနေတာကွ ဘာဖြစ်လဲ"ဆိုပြီး ပြ
န်ပြောပါလေရော...၊ အသံ... သူ့အသံကြီးက စိုင်းခွန်တို့ လှည်းတွန်းလို့
မရတုန်းက ချောင်းအောက်ကနေ လှမ်းအော်တဲ့ အသံဩဩကြီး ...၊ မြင်
လိုက်ရတဲ့ သူမျက်နှာ... စိုင်းခွန်တို့ ဘက် လှည့်ပြတဲ့ မျက်နှာ တစ်ခြမ်း
လုံးမှာ လောက်ကောင် ဖြူဖြူတွေ တရွရွနဲ့ အပြည့်ပဲ၊ မျက်လုံးကြီးကလ
ည်း ပြူးကျယ်ပြီး အပြင်ကို အတိုင်းသား ထွက်နေလို့ ၊ မျက်နှာ အသား
တွေကလည်း ရေနစ်သေထားတဲ့ သူ တစ်ယောက်လို ပုပ်... ပွနေတဲ့
ပုံစံကြီး...၊ အဲဒီလိုကြီး ကြုံလိုက်ရတော့ ...စိုင်းခွန်တို့ လေးယောက်သား
သံပြိုင် အော်လိုက်ပြီးတော့ တဲပေါ်ကနေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်
ခုန်ဆင်းရင်း ရွာဘက်ကို ခြေကုန်သုတ် ကြတော့တာပဲ...။

တဲအောက်မှာ ဘယ်သူများ လဲ ဆိုတာ စာဖတ်သူတို့ ရော သိကြရဲ့
လား...။

ကြိုးစားပါဦးမည်။

မိုးစွ
